

у ч и м д а ч и т а м

ПАЛЧИЦА

Према бајци Ханса Кристијана Андерсена

Препричао Стефано Бордиљони
Илустровао Франческо Цито

Превела с италијанског Гордана Бреберина

мала лагуна

Била једном једна жена која је желела да има дете, али није успевала да га добије. Зато је затражила помоћ од једне вештице, која јој је дала зрно јечма и рекла да га посади у саксију.

Жена је то и учинила. Посадила је зрно и из њега је одмах израстао цвет који је личио на лалу. На велико изненађење, жена је међу латицама пронашла девојчицу величине палца. Назвала ју је Палчица.

Палчица је спавала у ораховој љусци, покривена ружином латицом. Била је веома љупка и уз то је прелепо певала.

Жена је била пресрећна и уживала је у друштву своје девојчице. Али све се променило једне ноћи када је велика крастача ушла у кућу и отела Палчицу да би је удала за свог сина, одвратног краставог жапца.

Дебела крастача је чувала заробљену девојчицу у бари, на листу локвања.

Палчица је била веома тужна и стално је плакала. Она није хтела да се уда за крастачиног сина. Срећом, рибице су је чуле и одлучиле да јој помогну. Прегризле су петељку листа на којем је Палчица седела, а вода је однела лист далеко од крастаче и њеног сина.

Ипак, ту није био крај Палчициним невољама. Један гундељ ју је зграбио са листа и однео на дрво. Он је мислио да је љупка, али су остали гундељи рекли да је ружна зато што има само две ноге и нема пипке.

Гундељ се предомислио, оставио је на једном цвету и отишао.

Палчица је живела тужна и сама у шуми: спавала је у постељи од траве, хранила се цветним прахом и пила јутарњу росу.